

П. ШАНСОНЕ СКОК

Превод от неизвестен език: Катя Димитрова, 1983

chitanka.info

На стартовата площадка в Тайното управление за разузнаване на бъдещето (ТУРБ) цареше необикновена суетня. Бяха пристигнали Правителствена комисия и представители на фирмите, които финансираха новата програма за свръхдалечни скокове във времето. Заедно с изпитателите те се събраха около стартовия модул-отвор във времето, над който висеше „Суперкенгуру“. С него пилотът Джими Кастъл и разузнавачът Боби Смит се готвеха да скочат хиляда години напред. Гостите един по един надничаха в тайнствения отвор, като се стараеха при това да не изпускат предпазния парапет.

— Кажете, Джими — обърна се Джексън, шеф на фирмата „Времето е пари“, към пилота, — не ви ли е страх да паднете в тази бездна на времето?

— Времето е пари, сър! — отвърна пилотът и се обърна с усмивка към кинокамерата.

Комисията се разсмя одобрително: за всяка година от скока пилотът-изпитател получаваше тлъстичка сума.

Джексън беше в прекрасно настроение: новият скок предвещаваше огромни печалби за самия него. Не напразно той вложи основните си капитали в новата програма. Спомни си как преди десет години, когато настъпи Продължителната криза, старият Сандлър го уговаряше да се откаже от това. Тези глупаци, които разработиха старата програма, тогава здравата се измамиха. Всичко започна с това, че почти едновременно във всички развити страни бяха изобретени машини на времето. Пробните полети показаха веднага две неща: не бива да се лети нито много близо, нито много далеч. А и кому беше нужно с цената на огромни средства да се вре в гнилото минало, докато скоковете напред носеха прилични печалби само от сведенията за бъдещето на фирми и на богати хора. По настояване на обществеността правителството веднага забрани да се лети на по-малко от сто години напред, за да се пресекат всякакви възможности за шантаж. „Господи! — помисли си Джексън. — Трябват ли да се измислят тези ограничения! Тя кой идиот ще седне да се разорява за разузнаване на технологии и открития през близките десетилетия, когато практически за същите пари може да измъкне технологията на бъдещето след 120 години!“ Той почти не слушаше разпалените пояснения на ръководителя на проекта „Суперкенгуру“ Ирвинг, който

разясняваше на комисията идеята, позволяваща да се извършват такива далечни скокове.

Сър Джексън се отдръпна встрани и тихичко повика Боби. Оня по военному стегнато се приближи и запита:

— Какво ще заповядате, сър?

— Остави това, малкият — Джексън го потупа добродушно по рамото, — искам само да те попитам трудно ли е да се лети натам?

— Това ми е работата, сър!

— А онези от бъдещето не ви ли виждат?

— Съвсем не, сър. Но лично аз винаги имам чувството, че те нещо усещат, когато ги разглеждаме.

— Боби, а ще успееш ли да намериш това, което ни е необходимо чак толкова далеч, след хиляда години? Може би там всичко толкова сериозно се е изменило, че вече нищо няма да можеш да разбереш?

— Какво говорите, сър, това е изключено. Ние винаги намираме информационния център, безпрепятствено проникваме в него и фотографираме най-интересното.

— Добре, добре, разчитам на теб, Боби. Желая ти щастлив скок, ти си славно момче. Мисля, че ние с теб още много пъти ще разговаряме по проблемите на бъдещето! — завърши Джексън високо, за да го чуе комисията.

— ... И така, господа, след натискане на копчето „Суперкенгуру“ ще падне в отвора и ще потъне във времето. Връзка ще има чак след завръщането, но главното е конструкцията на възвръщателя. Неговото устройство...

„Кога най-после той ще завърши тази глупава церемония — помисли Джексън, като гледаше опиващия се от познанията си Ирвинг. — Ето такива дръвници едва не погубиха цялата работа тогава, преди двайсет години. Но какво би си помислил Сандлър, ако беше доживял този ден? Ох, как ме проклинаше, че съм го заплел в онази стара програма — тогава едва не фалирахме! Но кой да знае, че всичко ще свърши толкова бързо... Разузнавачите от фирмата «Времето е пари» първи проникнаха в съкровищницата на бъдещите технологии и след като ги приложи, фирмата рязко изскочи напред. Наистина след десет години възможностите на разузнаванията се изравниха, а след това започна тая дяволска криза. Те скочиха със 120 години напред, но по-нататък всичко тръгна както по-рано. За луди пари някои пилоти

рисуваха на облекчени машини без защита с пределно форсиране да се промъкнат напред още пет-десет години, но това даде само временна печалба — скоро и там всичко беше разузнато. Дявол да го вземе, те се оказаха в безизходно положение — за да напредват, трябваше непрекъснато да прескачат по 130 години, но темповете на развитие се върнаха към предишните три-четири процента, а разходите за скоковете се оказаха значително по-големи, отколкото за предишните самостоятелни разработки...“

— А сега, господа — радушно се обърна към комисията Ирвинг, — моля да ме последвате в Центъра за свързка, откъдето ще наблюдаваме скока.

Всички оживено се отправиха към зданието на центъра, където ги очакваше прекрасно подбран асортимент от стари вина. Ирвинг натисна копчето и в тържествената тишина „Суперкенгуру“ започна бързо да потъва в отвора. Щом опашката му изчезна от повърхността, огромният капак се спусна над люка и го запуши. Настъпи пълна тишина. Всички задружно се заеха с дегустацията. Под звъна на чашите след двадесет и две минути отворът се разтвори и „Суперкенгуру“ отново увисна на мачтата. Разнесе се сигналът, че всичко е наред и на огромното табло светна ярка цифра: 1000!

В Центъра настъпи нещо невъобразимо: всички нещо крещяха, скачаха и се прегръщаха, някой отпушваше шампанско и само сър Джексън, запазвайки спокойствие, стоеше до пулта за управление. Най-после завърши разхерметизирането на машината. Джим Кастъл и Боби Смит се появиха в люка. Всички се втурнаха към площадката, всеки искаше пръв да узнае новостите от хилядолетното утре. Когато се приближиха до момчетата, радостта им бързо се смени с тревога. Нещо не беше наред, не се завръщаха победители. По лицата на Джим и Боб беше застинал ужас.

— Какво се е случило. Боби?! — попита рязко Ирвинг.

— Там няма никой! Никой! Нито една жива душа. Там отдавна вече няма никой — навсякъде само развалини. Няма даже котки и кучета, няма нито една жива душа. Разбирате ли? Няма по цялата Земя!!! Прелетяхме я от край до край и биоиндикаторите показваха нула.

Господи, не може да бъде!

— Чак накрая разбрах, че това е някаква епидемия, която е погубила всичко там, и още не се знае какво ще стане с нас двамата. Джими, защо мълчиш, кажи им и ти!

— Всичко е така — мрачно потвърди Джим, — аз веднага проверих точността на скока по звездите: бяхме попаднали там, за където летяхме, през хиляда години, няма никакво съмнение. Приборите зафиксираха всичко.

Той замълча и никой не наруши тишината. До всички започна да достига ужасът на тяхното положение — програмата се проваляше, всичко отиваше по дяволите! Кому е нужна пуста планета?

Бавно разбутвайки всички с тялото си, към пилота се приближи сър Джексън. Погледна го в очите, после премести погледа си на Смит:

— По дяволите сантименталностите! Лигльовци! Всичко пропада, ако вие не ми донесете оттам поне една технология, макар и едно „ноу-хау“. Не ми пука какво ще стане с тази глупашка Земя след хиляда години, не за това плащам пари! Моментално се връщате там и ще ми донесете каквото и да е, ако ще и нова конструкция на тоалетна, ако ще патент за тоалетна хартия, все ми е едно! Само да мога да си върна парите, които потроших за глупавата ви железария! Разбрахте ли ме?

Джексън се обърна към изпитателите:

— Ще ми останат достатъчно пари, за да ви извия шиите, ако не ми измъкнете нещо оттам!

Ирвинг се приближи бавно до Джими и Боби и помоли меко:

— Отлетете още веднъж, момчета, там няма никаква биоопасност, иначе приборите биха я показали. А на психологията плюйте! Картината наистина е зловеща, разбирам, но вие чухте...

Джим Кастъл погледна Ирвинг, след това Джексън и без нищо да каже, тръгна към „Суперкенгуру“.

Всичко започна отначало. Същите команди и същите сигнали на мониторите. Но всичко вече беше съвсем не така, както преди някакъв си половин час. Центърът напомняше щаб на разбита армия. Никой не казваше нищо. Всички се страхуваха да се гледат в очите.

Седнал дълбоко в креслото, Джексън тежко преживяваше случилото се. Събитията приеха неочакван обрат: всичко се оказа лошо от най-лошото. И кой ли знае по какви причини. Колко беше прав Сандлър, добрият стар Сандлър...

Разнесе се сигналът за връщане и на екрана започна да се очертава „Суперкенгуру“. Накрая щракнаха захващащите устройства, вратата се отвори и всички тръгнаха към площадката покрай ярката цифра: 1000!

Момчетата носеха нещо, веднага се виждаше, че контейнерът не е празен, в него имаше нещо! Ирвинг пръв изтича към Боби и изтръгвайки от него касетите, хукна към лабораторията за проявяване. Почти на бегом след него се устреми и комисията.

Огромен екран... Някакви непознати букви. Какво ли е написано? Джексън напразно се опитваше да разбере смисъла. Той се обърна безпомощно към приближилия се разузнавач.

— Какво е това, Боби?

— Прекарах там цял месец, във всички центрове беше оставен един и същ текст, сега ще ни го преведат на английски, но мисля, че това не са секрети, а някакво послание...

Дадоха превода. На екрана засветиха думи:

„Вие ограбихте нашето Настояще и Бъдеще и ги направихте Минало. Ние създадохме машината «Новият Ной», тайната на която вие никога няма да откриете.

Ние събрахме в нея всички хора, всичко живо и скочихме много далеч, където не можете да ни достигнете.

ГОСПОДИ! КАК СТЕ НИ ОМРЪЗНАЛИ!“

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 21/1983 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.